

Elfmerentocht (5000) bleef aantrekkelijk

L.C. 10 jan. 82

SNEEK - De Elfmerentocht, tot zeventig kilometer ingekort vanwege het gelijktijdig laten vrijrijden van de Zuidwesthoek-Randtocht, telde zaterdag vijfduizend deelnemers. Dat was volgens het bestuur van de IJswegencentrale IJlst-Wymbritseradeel-Sneek een aantal dat duizend hoger lag dan „begroot”. Men toonde zich zaterdagavond tijdens het „neipetear” dan ook erg tevreden over de belangstelling voor deze tocht, die niet voor niks de naam heeft de generale repetitie te zijn voor de Elfstedentocht. Hoewel er geen honderdtien kilometers weggeschaatst konden worden, oefende de verkorte versie nog wel zoveel aantrekkingskracht uit dat liefhebbers uit alle delen van het land de reis naar Sneek de moeite waard hadden gevonden. Uit het Gelders Ede arriveerde zelfs een tjokvolle bus.

Wel was er, zo kon men uit de mond van „toertocht-directeur” Dicky van der Werf optekenen, sprake van enkele regiefoutjes. Deze hadden met name betrekking op de „distributie” van de vertrekkers en aankomers. Weliswaar was via borden duidelijk aangegeven dat op meerdere plaatsen startstempels en de felbegeerde medailles te verkrijgen waren, voorkomen kon toch niet worden dat dames en heren afstempelaars in de ene herberg aan de Lange Veemarktstraat het aanmerkelijk drukker hadden dan hun collega's in de even verderop gelegen cafés.

„Maar dat zijn slechts kleine dingen, de volgende keer is dat ook opgelost”, aldus Van der Werf, die het voorts wel is opgevallen, dat de mentaliteit van de doorsnee-schaatser sinds 1963 - ook de Elfmerentocht beleefde toen zijn laatste editie - een verandering heeft ondergaan. „Men is wat kritischer geworden, vind ik. Als men even te lang in de rij staat, of er ligt een verkeerd merk stro

bij een plek waar men moet klúnen, dan ziet men al een stuk minder vrolijk uit de ogen. Dat was vroeger toch anders: Men pikte dat gewoon. En het is ook niet zo, dat het alleen maar jongeren zijn die zo reageren. Want ik sprak ook een oud boerke, die wat knorrig was. „Ja”, zegt dat kereltje tegen mij, „ik ha in tsientsje betelle, en no moat ik my ek noch deawrotte”. Zo'n man had ik wijzer willen hebben”.

Het Rode Kruis had het behoorlijk druk. Een vijftigtal maal, in hoofdzaak voor betrekkelijk kleine ongemakken, moesten de hulpverleners in actie komen. Acht toertochtrijders liepen zodanig verwondingen op aan hoofd (bij het passeren van een brug), scheenbeen (door het onzacht in aanraking komen met het messcherpe schaatsijzer van een voorganger) en schouder (na val op het ijs), dat zij voor verdere behandeling in het ziekenhuis te Sneek moesten worden opgenomen. Nog dezelfde dag kon een ieder weer huiswaarts keren.

Dat was evenwel niet het geval met de in Vught wonende Joost Löder, die bij een smak op de harde ijsvloer van het Heegermeer een heup brak. Een jongeman van een jaar of zestien was zo verstandig om een bundel riet onder het lichaam van de 41-jarige Brabander te schuiven, waardoor deze gevrijwaard bleef van eventuele bevriezingen. De heer Wouter Slob van het Rode Kruis, die het vervoer per ambulance naar Sneek en later naar Den Bosch regelde, sprak zelfs van „een vondst, die navolging verdient”.

Het aantal verwondingen werd door waarnemend-colonnectant Alfons Rentier „niet te hoog” genoemd. „Het zijn natuurlijk niet allemaal atleten die op hoge noren staan...” Een „onbekende veertiger”, zo werd hij door een afstempelaarster omschreven, hoorde in dat rijtje niet thuis, want hij reed de tocht tweemaal.